

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatos
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel F.

Šserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerje; knihčičiščezerni w Budyščinje a placzi šchtwórtlětnje 1,50 hr.

17. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 20, 20—23.

Nasch Šbóžnik čehnjěšče je šwojimi wučobnikami do Jerusalema a bě jim š jašnymi šłowami rošestajł, šo wón š čehnpjenju a wumrjećzu džě, šo pak na tšeczi džěň šako stauje. Tehdy macž dweju jeho wučobnikow, Šanowa a Šakubowa macž, š mjenom Šalomo, hromadže š tutumaj šwojimaj šnomaj š Šesukej pšchistupiwšchi a pšched nim dele panywšchi jeho ša njeju prošesšče: Ššchitaž, šo mojej šhnoj byšchtaj šedžakoj w twójim kraleštwje, jedyn na twojej prawizy a drugi na lěwizy.

Haj, modleštku macž na kolenomaj pšched Šnješom še šwojimaj šhnomaj — kajke jimaze šnamjo; kajke lubosne wohladanje! Wot njeje mohće wšchitke šchěščžijanišče macžerje wutnyčž, šo dyrbjaj šwoje najlubšče, šwojich mólicžkich šabe š modleštkimaj rukomaj š Šbóžnikaj, jich najlěwšchemu pšchecželej, pšchijwješčž a šo nješmėdžaj pšchěštacž, šwěru šwoje džěčzi na modleštkaj wutrobje nošhčž, tež hdyž žane džěčzi wjazy nješku a šu šnadž hižo še štaršchisšeho doma do zušby wulečžite; pšchetož tež potom hišchěže, haj potom hakle prawje štaršchisšeho dobroproščenja potrebaju, a to šame budže wołoko nich šylna murja a šwjata štraža w špšhtowanjach tuteho šwěta. W bibliji a w šlawišnach žyrkwoje mamy doščž pšchilšadow ša to, šo Bóh šwoje wušwolene graty najradšcho š pobožneho doma šebi šjerje, wošebje š tajšeho, je pobožna macž nad nimi a ša nich š horžym proščenjom š nješhěškam šwjatej ruzy pošbėhowała. Šdyž šo w našchim čašku š prawom škorži na młodžinu, kiž wjazy nješha pošluchacž ani Šoha ani čłowjekow, a hdyž šu w kóždym čašku domy, hdyž horže šylšy wupłakuja na šhubjeneho šhna abo šabłudženu džowku,

hacž nimaju doma šebi žaneje winy dacž, hacž šu wšchitko činili, ičtož móžachu, wošebje hacž šu ša šwoje džěčzi wobštajnje prošyli a š Bóhu šdychowali? Wš lubi nanajo a macžerje, šo byšchěže wy jemu mohli hromadže še wšchitkimi šwojimi pšched štol wěčžneje krašnosčže štipicž: Tu šmój mój a te džěčzi, kotrež šu, o Šnježe, namaj dak; mój tych šamych žane nješšmój šhubitoj!

A kak wě tuta modleštkaj macž še šwojimaj šhnomaj prošhčž! Šich proščenje poprawom ničžo njepobrachuje, šchtož prawu modlitwu wučžini. Šokorne je — padnywšchi pšched nim dele, naležne je a nutrne; pšchede wšchěm je wěrjaze, kaž šwj. japoschtoł napomina: „Njeh prošy we wěrje a njebudž njewěšty.“ Wulka, šhrobka wěra š temu šlusšesšče, š tutemu šhudemu Šesukej, kiž njemějěšče, hdyž by šwoju šłowu pošhilił, nadžiju mčž, šo budže a je hižo nětk š kralom, kiž ma čęšne měšta wudžělecž w šwojim kraleštwje. A na jeho šłowje a šlubjenju čhžyšče tuta jacy wěra šebi dacž doščž hčž, runjež w tu šhwiłu jeho pucž pšchěš niškosčž a šazpicže, pšchěš žalosčž a wumrjećže džěšče. Šchto šu našče modlitwy porňjo tutemu proščenju, našče pšchecžaj porňjo tutemu žadanju? Šemškich wězow a čašhnych šubłow dla šo štaramy a próžujmy, tež še šwojim modlenjom a špěwanjom a dyrbjeli tola najprjedy pytačž Bóže kraleštwjo a jeho prawdosčž! Dušhny, wunoschny blať namatačž ša tuto žiwjenje, š temu šwój džěl wješela a čęšče, je-li móžno někať š samoženju pšchilščž, šo mohł bješ štarosčžow žiwnosčže žitwy hčž, to je někotremužkuli najwážnišče šam ša njeho a ša jeho džěčzi; kak mačo je tych, kiž hladaaja na to jene, šchtož je nušne, kak mohli pšchi Šesufšowym šofu šwoje měšto dobyčž w jeho raj. Šědma šmy šo my še Šnješej wołali w šwojej naležnosčzi, wulkej abo makej, dha šebi my žadamy, šo byšhny hnydom byli wuššhšcheni; kak čęžko nam

panje, ko troščtomacž s jeho šlubjenjom a, hačž by so dlško wot ranja do nozy a s lěta do lěta, s měrom a ščěrpliwje woczakowacž a so na jeho šlowo spusčćicž! Wšy so husto runamy njerosomnym, kiž njewědža, ščto prošča, a spytaju se šwojim modlenjom wot Boha šebi wuprosyćž město lěkarstwa jěd, město khlěba kamjen; a hdy wón njeby po šwojej mudrosći a šmilnosći nam tajke proštwy šapowjedžik, by nješahajomna ščtoda nastala. Šawěšće, porucžaze a šahanibjaze je na to wašćnje sa naš jich prašćenje!

Dha wšćat je něšćto w nim bylo, ščtož so ani šobu wuczobnikam teju dweju bratrow njeje špodobako, so so na njeju rošhnewachu, kaž pošdžišcho šhonimy, ani Anjesej škamemu. Wón drje jeju a jeju macž njeje našwarik ani tež jich žadanje se šamym šlowami wotpošafat; ale porucžaze wostanje tola jeho wotmolwenje: Wšy njewěšće, ščto wy prošće; mōžecze wy tōu khlělich picž, kotryž ja picž budu, a so dacž ššććicž s tej ššććenizy, s kotrejž ja ššććeny budu? Nē, tež wōni njewjedžachu, ščto prošča. Šich duchowna mudrosć, kotraž je s wšboša, je šmēšćana s čželnej njemudrosću, kotraž s wšboša njeje. Wōni phtaju šwoju čžescž, hačž runjež na hinajšćim polu a na hinajšće wašćnje a s hinajšćim duchom, dylžli hewaf ludžo; ale wōni phtaju tola šwoju čžescž. Na wšboše wēžy šebi myšla, hdyž wōn so škam wuprosdni, so ponižowasche a bē poškusćny hačž do šmjercze; na jeho křonu hladajo, hdyž so jemu ššćić bliži. Šemu a jim; pšćetož jeho pučž budže jich pučž. Tež wōni pošdža jenož pšćes čžerpjenje se knježenju, pšćes wumrjecze s žiwjenju. A wōn jich khtunje na to pošafuje, ščtož wōni s woczow pusčće. Ščtož čže s nim pšćekrašćenju byčž, dyrbi přjedy s nim džel mēčž na jeho hōrtim khlěchu a jeho křawonei ššććenizy. Čhedža, mōža wōni to? Wōni wotmolwja: Šaj, my mōžemy. Wōni šu hotowi a šwōlniwi, wšćitko s nim a pšćes njeho pšćetracž, jeno so bychu wot jeho křaleštwu njebyli dželēni. Duž wōn jim wobtwjerdži, so budža dyrbjecž jeho khlěch picž a pšćecžerpjecž jeho křawonu ššććenizy. Ale ščtož šu šebi žadali, jim tola nētk hišćecze šlubicž njemōže; pšćetož to je hnadny dar jeho a jich Wōtza, tōn budže daty tym, kotrymž to je wot njeho pšćihotowane, a „šjewiko so hišćecze njeje, ščto my budžemy“, kaž tōn šamy Šan pošdžišcho we šwojim 1. lišće pšće. Duž nētk macž a šynaj wjedža, ščto so jim šaleži, najpřjedy špominacž na bližšće, mjenujžy na jeho a šwōj pučž, a šai bychu bēželi na to bēdženje, kotrež je jim přiodštajene; dalsche paš, wotšćnjemy kōnz a dohycze a wudželenje dohycza njecž pšćewōštaja Wōtzej w njebjecach, kiž budže wšcho, ščtož prošćymy a rošćimym, pšćacžicž tym, kiž jom' došćuža.

Šo tym je wšćitko ščćo. Šakub je jedyn wot přēnich martrariow, kotřiz šu křawonu ššććenizy pšćecžerpili (Šap. šf. 12, 2). Tehdy bu Šalome bolosćowpošna macž, kotrejž so mjecž pšćes dušću drējšće. Šan drje je, kaž wēmy, hačž do šwojich wšbošćich lēt pošohnowany wōdžer a paštyš Šesufowych dušćow wōstak, ale ščto to rēla, hidženy a pšćešćehany byčž Šesufoweho mjena dla, je tež wōn šhonik a šakle pik šwōj čžerpjenšći khlěch. Ššwoje „Šaj, my mōžemy“, šćaj wobaj džeržaloj se šwojej macžerju, niž šnadž žyle bjes wšćeho čžłowšćeho šhablania ale tola šwērnaj hačž do šmjercze jako šwjataj japosčćokaj šlēdžo ša šwojim Anješom ša jeho šćopami. A duž je so jimaj a jeju macžerj bjes dwēla w njebjesćim raju došćalo niž šnadž runje šak, kaž šu prošćyli, ale wjazy hačž šu prošćyli.

Ščto paš to nam praži? Čže nam mašćym a nišćim Anješ wobaracž. Šo njebyčćymy špominali na jeho křawnosć a so troščćowali s tym, ščtož šmējemy pšći nim po šwojej ššććejšćianšćej nadžiji? Šo so nješćan! Wōn wē, šakšće pošćlnjenje w bēdženju dawo, pošćadowacž na myto bēdženja a šbōžny kōnz prošćy a ššćiwdy. Šerje paš budže tež nam trjeba, so njebyčćymy wēžy

njebjesćeho křaleštwu šbudžili a mēřili s mēřu šwētnych křalešćow. Šamne s tutym ničžo pšćes jene nima; wuczobnižy paš, kaž došćo bē jich knjes a mišćr we wotročćowym šćalacze pola nich, pšćeczo šažo jeho raj a jeho wēž je šemšćini barbami wobrasami we šwojich myšćach šebi wuphtachu, a s teho šobu nastawasche tež prošćwa, kotryž šmy šebi rošćpominali. Šišćecze bōle budžemy so tež my dyrbjecž hladacž. Šo njebyčćymy hordym a čžesććelakomnym pšćecžam dali so nuts dohycacž do našćich našćiwecžišćich žadanjow a nadžijow. Šamnaj čžyšććaj přēnej byčž ša křalom w njebjesćim křalešćwje. Šacž přēni abo pošćedni pšćed jeho woblicžom, to naš nješćaraj, to porucžmy Wōtzej, jeno so budžemy namakani pšćed jeho woblicžom; na tym mamy došćć čžinicž. Najbōle paš budže tež nam trjeba, so so pšćeczo šažo pošćajemy a dopominamy na šakōn njebjesćeho křalešćwa, kiž rēla: Pšćes čžerpjenje se křawnosći, pšćes ššćić se křonje. Našć Šesuf wē, ščto je šbōždemu dobre a wužitne! Šam, kiž wojuja w horžym pocze a šćyšću, wōn pšćiřafuje špōnucž na wōšćewjenje, kotrež po wojowanju pšćiřōdže. Šych paš, kiž so prašćeja ša křonu, pošćafuje wōn na ššćić. Šene je šak nušne kaž druhe; žane so nješćmē s woczow pusčćicž. Nješćapōmā, wutroba — to čže tebe dženša tuto Wōže šlowo pšćede wšćem wuczicž —, nješćapōmā; Ach wojuj! ščtož njewojuje, tōn křonowany njebudže; a hdyž so ščćō bēdži, dha wšćat křonowany njebudže, šhibo so so prawje je bēdžik. Šamjen.

Ščto wšcho nješćahonich, pučžuju pšćes Šserby.

Šych najradšćo šwoje dopiřowanje wo šwojim pučžowanju pšćes Šserby šćōncžil, njecž tež to pučžowajne šam na tej hōrzy pšćede wšću nješćōncžich, hdyž tħdženja s tobu, šuba čžitarka, šuby čžitarjo, pošćastach, a tež w Wēžnikēzach hišćecze niž. Do Wēžnikēz tola hromadu nōžćowachmoj. Wēm tola, so tōn jedyn abo ša druha pšći wšćelakim, ščtož tu pšću, čžornje hlada a šwari. Ale ša ša to ša to njemōžu. Šinaš tola njeje, hačž tu rošćiřach. A ščtož šym se šwojimaj woczomaj wōhladaš a je šwojimaj wušćomaj wušćiřćak, to mi nišćtōn wurečžecž njebudže.

Wurečžecž šphtach wo Wēžnikēzach jenej čžeczi, so je „pšćiřōdnizy“ widžala. Ale, wēr mi, šćerje bych jej wurečžak, so je Budyřćin widžala, hačž, so je „pšćiřōdnizy“ widžala. Šona bē pšćiřōdniju na polu byla. Wōłodnjo bē hižo wušćoniko. Bē kōšći šbēřala. A tuž na dobo bē na nju pšćiřćla pšćiřōdniza. Našćrōžena bē s pola bēžala. — Wēnju, so je šam pšćiřōdniju kōšći šbēřala — ale šam, hdyž hišćecze šahrabowane njebē, abo so je s ruku šmyšćila a mēšćo na ščćernišćeczo do šahrabow abo do šnopow pšćimnyla a tuž je ju našćrōžalo a šesćeriko — ške šwēdomnje! Šy to pšćiřōdniza tōn ras něšććo dobre došćonjala — hewaf tola so praži, so ludži trajšći a šamo mori. Ššy šnadž ty, šuba čžitarka, pšćiřōdnizy hdy wōhladaš? Šich wjele by čži wēšćecze džakownych bylo, byli jim něšććo pšćeradžila a napišćala wo tutym žonišću, kotrež — nišćdže s namakanjū njeje, do žyła nišćdže njeje, šhibo w tym jenym raju, kotryž šantasiju nje- nuja. —

Šćōncžil bych tuž najradšćo šwoje wopiřowanje; wēm paš tež šažo, so so tōn abo šamny wjeřeli na tym, njecž to nētko je něšććo rjane a pēšne, ščtož to pšćes Šserby pučžuju nadenžecž, njecž to je něšććo njepēšne, ščtož tu pošćacž so nješćrōžich. Šo jene je wēšće: wjele bōle rad bych wo tym wšćem a druhim s mojego pučžowanja piřak, bychli s tym s najmješćcha do jun- křōcž abo dwojžy wjaz domow s našćim „Wōmhaj Wōh“ šastupicž

móh! Ale to nadešdžech tež dužy psches Eserby sawrjene durje, satypane wuschy, sashite móšchnički a — stwojerdnjene wutrobny. Bohu budž to sforžene!

Džiwne ho to tola tež stawa po naschich herbstich domach. Eastupju to dužy psches wjesku do domu, so bych tam „Bomhaj Bóh“ prajil. Džiwne to, jako istwine durje woczinjani, shubi ho to i blida, ja kotrymž nětosi hwošbui hedžachu, někajke kopjeno, někajta kniha. S durjemi pak to njeczehnjeshche a wonkach bě do zyka čžicho! Tuž wětr to njeje skoro bycz móh! — Po krótkej rosmolnje ho dželam. Runje du k durjam, tu slecži mi spody blida won k nohomaj něšto papjerjane. Je to knižka i katechym wobrasom a i napiskom, kotrež tak někaf kaž rubježny hejtman Wenzel rěkasche — abo dyrbjalo to „Sólzel“ bycz? Pohladačny na ho: Njewěm, shto by na naschich woblicžach wučžital, hacž to, so ho woni bóle hańbowachu pschede mnu a psched hobu a psched dobrymi počžinkami hacž ja to sa nich, abo hacž bě to nawopał. —

Kaf ho to zofa! We Starej Wžy — běch tam nasajtra. Měžnikožny wopuschčžiwoschi, doschol, — mějach pscheczělstwo, njech tež niz najbližšche. Běchu kwapowali. Džowka bě ho woženika. Tuž chych tola mlodeju mandželskeju hobu wopytačž. Na kwapu njeběch ham byl; běch jimaž pak herbstu bibliju póhlał. „Wujo!“ rjekny mloda žona, jako pschi schalžy koseja hedžachmy — bě wopravodže kosej, niz žito! — „scže mi Wžy moje konfirmaziske wopiskmo hobu pschinježł, kotrež běch wam něšto dnjow do kwapu na Wasche namoškwenje póhlała?“

„Ně!“ wotmolwich.

„Ale wujo! Běch Waš tola tehdy prožyła, so byščeže to hnydom čžinił!“

„Sšym to tež čžinił!“ snapscheczžiwjach.

„Džže tež to, wujo! Ja tola žaneho wohladała nješšym!“

Tu mi sašwita — jenož niz žadny rjany džej. „A tola, luba Sana, masch jo ty žyłe pol lěta hižo!“

„Wžy ham pak tu tola byl njejicže a lista i tutym wopiskmom nješšmój dostałoj. Něwěrnó, Gusta, ty tola tež ničžo nje-wěsch?“ tak prajizy wobrocži ho k mužej.

„Ně“, džeshche tutón, „ja tež žaneho wohladał nješšym, luby wujo! Waschu rjanu, krašnu bibliju šmój dostałoj, kaž wamaž prjedy hižo prajachmój a ho Wam hiščeže junu džakujemój sa tutón luby dat.“

„Daj, luby wujo, rjana je. Slejčeže, tamne horjetach leži!“ doda Sana.

Daj, tam ležeshche moja biblija. Mam dobrej woczji. Sdashche ho mi, kaž by čžorna barba hižo někajka schěra byla. Hacž běchu ju te pol lěta tak pilnje trjebali, abo hacž ju njeběchu trjebali, a tuž tam wona želesche w schěrym woblekú prócha?! Ja wotmolwa bě mi wěšta ale bologstna! Stanych, wjach bibliju dele. Ja schěra barba bě próch! Porsty ho čžorne na knišk schižowachu, jako ju na blido položich, mandžeskomaj psched woczji. Ja njewěm, hacž běschtaj tež prjedy hižo tak čžerwjenaž mjes woczji byłoj. Nětko to běschtaj. Drje psches tón dobrý, čžoply kosej. — Abó niz?!

Woczjinich bibliju a pytach sa konfirmaziskim spruchom mlodeje žony. Njetrjebach dolho pytačž. Woczini ho skoro kaž hama tam, hdžez stejehche Jana 5,39 a hdžez ležeshche konfirmaziske wopiskmo Janine a mój kwapny spěw, kotryž běch wo tutym tekščže jimaž sašpěwał.

Nochžu ničžo wjazy tu pscheradžicž wo tych sežehowaznych wofomitach. Jenož to jene chžu tu hnydom pschidacž, so Janiny konfirmaziski schpruch, kotryž bě, kaž wjedžach, tež wěrowanski tekst, a tuž tež sažožł mojeho ščěrlyšcha rěka pola Jana 5, 39:

„Wobhóncže ho wo piškny; pschetož Wam ho sda, so macže wěczne žiwjenje wo nim; a to hame je, kiž wo mni hwošči!“ —

Nětk hlyšchu hižo, so budže sažo rěfacž, so wschitko wubledžu abo kaž ho to podobnje pscheczělnoyje praji. Ale měnišch, so je ho tajkeho abo podobneho jenož junu stalo! Njemnylu drje ho, so šym něšto žyłe podobneho ras wot jeneho duchowneho šhonil; tón rosdžel bě to jenož tón, so ho tam to wot duchowneho wupiskane wěrowanske wopiskmo pytasche, tu to wopiskmo konfirmazije. Běchu tuž tež kwap bjes mojeho ščěrlyšcha hwoščžili. —

(Wschichodnje dale.)

Džowczicžywe nowe stupnicžki.

Dželacžer, kiž bě ho wopiskstwa wostajil, powjedasche wo šromadžisnje, kaf je k wobrocženju pschischol. Na šromadžisnu hladajo wón i tschepjetatym hlošom dwóžy ja hobu te šlowa prajeshche: „Te rjane nowe stupnje žu mje štróšneho sežinike!“ Šromadžina bě polna spodžiwanja a někotrym mladym bě skoro na šmėch. „Daj, lubi pscheczěljo“, wón sažo rěčeshche, „taž je, kaž praju. Běch žitny bjes štróšnosče a bjes čžucža, picže běšche mi wschitke myšle rubilo. Běch žyłe wothudnył a do najwjetšeho hubjenštwu šapadnył a to tež sašlužil. Ale tež moja žona a moje džecži běchu hobu wothudnyłe a mějach ho jara hubjenje, a te to njeběchu sašlužite. Daj, ja běch we winje, so te wjazy hacž ja čžerpjachu. Duž sažo ras njedželu wo korežnje kóžžo hwoju tydžensku misdu pschepiwach. Korežmarjez mała džowczicžka te mni stupnišchi a nóžku posbėhnyšchi mi šwožowna šwoje nowe rjane stupnje pokasowasche, so bych je škwalił, a ho mje ščóncžnje woprascha: „Štupujesh ty šwojej džowczicžy tež nowe stupnje?“ Mi bě, jako by mje něchtón škėnył, te stupnje žu mi štróšnosče sažo date; špomnich na to, so žona a džowczicžka štyšnje čžakatej, hdy pschidnu a jimaž šbytkne kroschki pschinježu. Ššwėcžka bě mi sašwėcžena, so ho dohladač, kaf hrosnje to wote njnje je, so k temu pomham, so mohł korežmar hwojemu džěščžu nowe stupnje kupicž, mjes tym so ham hwojemu džěščžu hlód a šymu mrėcz datam. Ščėtije čžeknych, a domoj pschischedschi wjach šwoje džěčžo na ruzy a jo k šebi kóczach. Duž wucžuch, kaf šymnej a pschemrėtej jeho nóžžy běschtej. Lubu mužoj, wy nanajo! Te nowe stupnje mje pominaču, ale džěščžowej wosej pschemrėtej nošy mje hiščeže wjele bóle pominašchtej. Moja wutroba i rostacžom tschepjetasche. Hiščeže mějach i Boha něšto pjenjes, sa nje kupich dwė pokrucže šhłeba a nowe stupnicžki, kaftež korežmarjowa holecžka mějeshche. Nasajtra jenož jara mašo jėdžech, čžim wjazy ho modlach. Póndželu džěch i wulkim lóschtom na šwoje džělo, kaž ženje prjedy. Nětk ma moje džěčžo draštu a žoninej lizy stej sažo wotkódnylej. Do korežny žaneje stopy wjazy štučil nješšym, šbože a mēr stej do domu sačžahnyłej.“

Tak tamny wobrocženy powjedasche a hwoščeshche. Ale toho dha wopisk nješbožotnišeho čžini, hacž póbla žony a džecži ham šebje? Njemori wón šwoje čžělo a žiwjenje, kotrež je jemu Bóh dat? a wón je jemu tak njedžakotny sa nje? Njenješe wón šwoju wobohu dušchu do helškeho šatamanštwu? Njeje wón šwój rosom a šwoje myšle šapil?

Čžincže, so byščeže šbožni byli i bojosežu a se rženjom!

S mišionštwu.

Wulžy šrudžaza, njech tež niz njemocžakana, bě ta powjesčž, kotruž nasche Špischčžanske mišionštwu i němščeje rańšcheje Afriki dosta. Š dwėmaj šlowomaj ho jemu telegrafizy šžěli, so dyrbjala tež čži pohledni tam hiščeže pschėhnywazny mišionarojo šwoje džě-

ko pschi horje Kilimandscharo a Afriku wopuschezic. Bě tuto wupokasanje wot ententy hižo dawno pschijewjene. Tola, do-
 kelž bo ententa s tym dlibesche, mějachu nadžiju, so tam wostanu.
 Tola hu bo myslili, hdyž entence telko pscheczelniveho smyhlenja
 pschidowěrichu. To je wulke schodzenje najcheho mižionstwa,
 niz pak jeho sniczenje. Sdyž niz tam, poudze wono na druhim
 městnje nascheje semje do džela sa Snjesowe kralestwo tu na semi.

Zyrkej a stat.

Nowa wožadna wustawa (Kirchgemeindevorjassung) je nětk
 wojsjewjena a s wuradžowanju data. Wo wschelafich dyptach je
 bo žiwe rosmolwjenje sabschynlo. Tak hu czi jeni sa to, so to
 mjeno „Pastor“ do zyla spadnje, kaž to tež wustawa sama chze,
 a so bo město teho kóždemu duchownemu mjeno „farač“ dai; drusy
 hu sa to, so bo runje to mjeno „Pastor“ wobthowa, kotrež je tola
 tehodla to najrjeišche, dokelž reča „pastir“ (duchowpastyr); mjeno
 „farač“ (Pfarrer) kaž tež mjeno „Geistliche“ dyrbitaj bo wot-
 stronicž. Njech tuto jednanje tež runje s tym mjenom „Pastor“
 naš w herbskej rěči njepotrjechi, dha tola s tym mjenom „farač“.
 Tuto wosnanjenje teho duchowneho, kotryž ma farške džela sasta-
 wacz, a tak dyrbjalo to tež wostacz. Duchowni (Pastoren) hu
 wschitaj, tež fararjo; to mjeno farač mělo bo jenož pschi sastojn-
 ſkich, farškich dželach trjebacz. — Tola wěšo wot tuteho wučinje-
 nja njewotwišuje wobstacze a pschichod nascheje zyrkwoje, ale wjele
 bóle wot zyleho powichitkowneho kaž nadrobneho sarjadowanja.
 A so by tuto bo naschej zyrkwi a pschichodneje synodže derje ra-
 džilo, sa to měle bo tež wožadny kaž wožadny sobu prózowacz.
 Ale wschaf: wot tuteje wustawy wotwišuje drje sobu to wob-
 stacze nascheje krajneje zyrkwoje w Sakskej, Snjesowa zyrkej jako
 tajka pak njepadnje ani s jenej hubjenej wustawu ani tež psches
 namožen a njepscheczelnostwo wychnosčow, ludowych komorow,
 partijow, jenotliwcow! Wona wostanje, a by-li wona nětkle
 ta czerpjaza zyrkej byla, wona junu budže tola ta wyskaza!
 A s nej sobu czi, kotřiz je je žiwe kamjenje a staty hu!

To jene, na cziž nascha krajna zyrke khori, — a runje tak
 nasch stat kaž kóžda gmejna, — to hu te zyle njejažne, njewěste
 pjenježne praschenja. A kaž to hewak nětkle prajimy: „Tak to
 dale nježdze!“ tak dyrbinny my to tež w zyrkwinych prajicž.
 A tola dyrbi po woli naš wschěch nascha zyrkej dale bywacz,
 skutkowacz! Tuž je na wschitkimi stawami zyrkwoje, so jej wu-
 pomhaja s tuteje njewěstosče; je to nadawt, pschikluschnosč kóž-
 deho jenotliwego stawa nascheje zyrkwoje kaž pschedy wschěm woža-
 dow a zyrkwinych pschedstejiczerstwow a zyrkwineje wychnosče.
 So měli tu na pjenješach bohate stawy dobreje skladnosče, hwoje
 wožadže a zyrkwi s darom, s wotkasanjom lubosč wopokasacz, to
 njech je tu jenož naspomnjene. Tak tón pjenješ njeby s hubjeny
 byl, ani na to abo druhe waschnje. Je dže tola hritwa sažo
 spadnyla storo hacž na najnižšo! Budž tu tež na tón „džekat“
 dopomnjene, kotryž je hwoobodny wot dawkow. —

W „Sserbškich Nowinach“ pišasche njedawno něchtón wo
 herbskej ewangelškej zyrkwi a lubjesche wjele. Sda bo nam, so
 by nětkle runje na cžaku bylo, so bychmy něšto wjazy wo tym
 sbonili. Ssmny wscheho jara potrebni, tuž bychmy hižo sa dobru
 radu jara džakowni byli a hiščeže bóle, bychu-li bo nam pucze
 pokasale, po kotrymž wuidžemy se wscheje hubjenosče.

S bliska a s daloka.

Stowna sšhadžowanča herbskeje studowazeje młodžiny je
 doštwjeczena. Bě wožebita a wožebna! A ta khwalba, kotraž

je bo jej bohacze dawala, bě saskluzena! Džak Sserbow kluscha
 jej! Ale runje tehodla, dokelž tole wscho wuprajamy, njesamjel-
 cžiny to druhe, to pschecze, kotrež hmy wukluschlei s Lubijskich,
 s Budejczanskich a s Nježwaczidliškich stron, s luda, s inteligentny
 a je hrijedžiny studowazych, mjenujzy so by bo zyle dželo hlow-
 neje sšhadžowanči jako posožilo na wšy, na hranizy Sserbow,
 wchudžom tam, hdyž sšwach hroju. A temu tu sšhadžowanča je
 najprjedy, s temu je bo sakožika. A tam wotkach směje sšhadžo-
 wanča, je-li někak sarjadowanča pschi dželarowym kaž sabawnym
 džele pschi žebi herbski „lud“, tón lud wschěch woschtow, mužškich
 a žonškich, staru a mlody, khudy a bohaty. W Budyščinje to
 njebě tak pschi wschěm bohatym wopncze džiwadla! Tón lud,
 kajž jón hewak sšhadžowanča witasche, tam njebě. A tutón lud
 chze mēč a dyrbi mēč džel na džele kaž na sabawje studowazych
 a to nětkle bóle hiščeže hacž prjedy. Tuž tehodla njech studo-
 wazy to jene cžinja a teho druheho bo njewostaja!

We Supoji hwojeczachu njedželu, 12. septembra, hwojeden
 smutskowneho mižionstwa. Smutskowne mižionstwo je nětkle to
 najnusnišche dželo, kotrež ma kšchesczanška lubosč, kšchesczanška
 zyrkej, kotrež maja kšchesczenjo dokonječ na našim ludu, w na-
 šim kraju. A tutemu dželu wabicz a pomhacz dyrbjesche tutón
 hwojeden, kotryž bo we Supjanskim Božim domje se herbskej a
 němškej Božej službu hwojeczesche. Bě rjenje, so bě Boži dom
 hiščeže w psche žnjoweho džakneho hwojedenja. Na herbskej
 Božej službje mējesche hwojedenške předomanje s farač Mjerwa-
 Buteczanski wo 1. Mojs. 4, 3—10. „A našemu mižionste-
 mu hwojedenjeje se stareho powjedanja dwojake praschenje a dwo-
 jake wotmolwjenje“, rjekne hwojedenški předar na sakožku tuteho
 teksta a wusběhny s njeho jezchowazej prascheni a wotmolwje:
 1. Bože praschenje: Sdže je twój bratr? a wotmolwjenje cžlo-
 wjeka: Ja njewěm. 2. Praschenje cžlowjeka: Sšym dha mo-
 jeho bratra wajchtač? a Bože wotmolwjenje: Słóž twojeho
 bratra křwě wola ke mni wot semje. — Němški hwojedenški pře-
 dar bě žebi sa tekst wuswolil Jana 15, 14—16 a pokasa hwoje-
 denškej wožadže: Snjesowe pscheczelnostwo s wučomnikami.
 S njeho žorli bo prawa lubosč s našemu dēlu a prawy spo-
 možny skut. — Jeli so hwojedenški po wunoschu hwojedenškeje
 kollekty mēricž, staj předarjeje wutrobny sa nufny a wulzy wažny
 skut smutskowneho mižionstwa sakorikoj. Je bo wscho hromadže
 nawdalo na 450,00 hr. Je to rjany hwojedenški dar s maleje
 wožadny. Worišchenu hu hwojedenške psches spěw zyrkwinskeho
 khora, kotryž pod wodženjom kn. kantora Rychtarja sanjeke:
 „Sso, lubosč Bójska, modli s tebi.“ Němški wotkacnu Božu
 službu sastawasche kn. farač Waktar-Nježwaczidliški. Swojedenške
 bě rjany a džak sa to kluscha kn. fararjeje Wrosakej a jeho hwojebje
 kaž hwojedenškimaj předarjomaj. Džak budž tež tu wuprajemy
 woještewemu towarštwu, podpjeraništwu towarštwu, młodžinje,
 spěwarjam a spěwarštam a Supjanskej wožadže kaž tež wschěm,
 kiž běchu s daloka pschikhwatali a hwojedenške sobu porjenšchili.
 Njech wukhnte hwojebje pschicneje dobre plody niz jeno we Supjan-
 škej wožadže, ale po zylim kraju, njech sšbudžena lubosč njewo-
 litwuje, ale njech pschibywa a njech dohwoja jich wjazy a wjazy
 wutrobom sa tuto dželo w Snjesowej winizy!

Wistowanje. P. M. w R. sa XIX.

Samolwity redaktor farač Wyrzacž w Možaczizach.

Cziščež Ssmolerjež knihiczišchczernje a knihacnje, sap. družstwo
 s wobmj. rukowanjom w Budyščinje.